

2008

# Ocells





## *Els Ocells*

Els ocells són animals que per al seu estudi han estat considerats, taxonòmicament, com una classe de l'embranchement dels vertebrats. Tot i que també és correcte anomenar-los aus sembla que lexicogràficament és preferible dir-ne ocells, tinguin la mida que tinguin, tot i que, dels de mida petita, també en podem dir moixons que és l'equivalent del castellà *pájaro*.

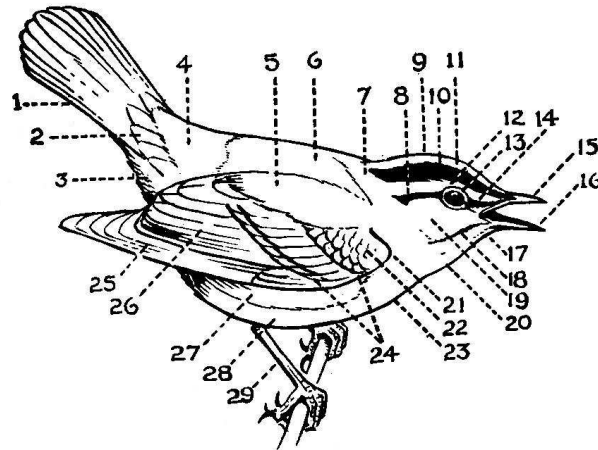
Per la seva estructura interna s'assemblen molt als rèptils primitius. El seu cor presenta però dues aurícules i dos ventricles com el dels mamífers, i com ells, com els mamífers, també poden regular la temperatura corporal (de 38° a 45°), són homeotermes, de sang calenta en parla comuna. La respiració és pulmonar i la fecundació interna i la reproducció ovípara. L'aparell excretor és constituït per un parell de ronyons que elaboren una orina blanquinosa semisòlida, per economitzar aigua, rica en àcid úric que s'elimina barrejada amb els excrements. L'esquelet, completament ossificat, està pneumatitzat, ple d'aire, perquè, en algunes zones, té cambres d'aire, per comptes de moll de l'os, que serveixen per alleugerir l'animal. Una característica important és la presència de sacs aeris. Són de 9 a 10 bosses limitades per membranes i distribuïdes per l'abdomen, tòrax, entre les clavícules i la zona cervical, que connectades amb els ossos pneumatitzats i els pulmons també col·laboren a donar lleugeresa a l'animal i, principalment, a la seva refrigeració. Els sacs aeris, en els ocells aquàtics, ajuden també a la seva flotabilitat. Aquesta lleugeresa corporal, i les extremitats anteriors transformades en ales, fan que, la majoria, puguin volar. No tenen dents i presenten la boca armada d'un potent bec corni que adopta formes diferents segons el tipus de nutrició de les espècies.

El tret més típic dels ocell és, potser, tenir el cos recobert de plomes. Les plomes són formacions de cèl·lules mortes ceratinitzades i mineralitzades de múltiples funcions: conformar la superfície de vol, aïllar tèrmicament, mantenir el cos impermeable, i segons el color i la forma, per camuflar-se o per diferenciar-se sexualment entre d'altres. Hi ha diferents tipus de plomes. Les cobertores són grans plomes protectores que cobreixen el tronc i les extremitats. Les rêmiges són les de les ales. Sostenen l'ocell a l'aire en el vol. Les rectrius o timoneres són les de la cua. Ajuden al vol i fan de timó. El plumissol és constituït per petites plomes que cobreixen la part ventral de l'ocell. Formen una cambra d'aire que aïlla i impedeix la pèrdua de calor.

Es coneixen més de 9000 espècies.



Fig. 1: L'estornell



- |                            |                            |
|----------------------------|----------------------------|
| 1. Rectrius externes       | 16. Mandíbula inferior     |
| 2. Supracobertores caudals | 17.                        |
| 3. Infracobertores caudals | 18. Bigoti                 |
| 4. Carpó                   | 19. Auriculars             |
| 5. Escapulars              | 20. Gola                   |
| 6. Dors                    | 21. Vèrtex flexor de l'ala |
| 7. Coll                    | 22. Canell                 |
| 8. Línia ocular            | 23. Pit                    |
| 9. Capell                  | 24. Franges alars          |
| 10. Línia parietal         | 25. Rèmiges primàries      |
| 11. Línia del capell       | 26. Rèmiges secundàries    |
| 12. Cella                  | 27. Flanc                  |
| 13. Anella ocular          | 28. Abdomen                |
| 14. Brides                 | 29. Tars                   |
| 15. Mandíbula superior     |                            |

Fig. 2: Dibuix esquemàtic d'un ocell



## La migració

És un fenomen biològic instintiu que consisteix en el desplaçament regular en el temps, periòdic, i en l'espai, amb retorn a l'origen de les poblacions d'una determinada espècie. Tot i que les migracions més conegudes, per espectaculars, són les de les poblacions d'ocells de les zones fredes, les migracions es donen a totes les latituds. Són desplaçaments d'anada i tornada en el transcurs de l'any que coincideixen amb el cicle reproductiu. Durant l'època d'activitat sexual fan niu, nidifiquen, en una àrea concreta (àrea de reproducció) que abandonen quan s'acaba aquesta activitat per desplaçar-se cap a l'àrea d'hivernada la qual abandonaran a l'inici del següent cicle. Coincideixen moltes vegades però amb els canvis d'estacions. Una mateixa espècie, segons les condicions ambientals, pot o no ser migradora. El pit-roig és un ocell totalment migrador a Escandinàvia mentre que a Centreeuropeu només en són un 50% dels individus i a l'Europa meridional tots són sedentaris.

El pas d'anada a l'àrea de reproducció sol ser ràpid. És el que s'anomena migració pre-nupcial o de primavera. Els ocells tenen pressa a arribar al seu destí. Hi ha ocells que arriben després de travessar el desert del Sàhara i la Mediterrània i que al cap de pocs dies es troben a 1500 km cap el Nord. Les mateixes espècies, a la tardor, de retorn vers l'àrea d'hivernada (migració post-nupcial), són més fàcils de veure perquè són més nombroses, van acompanyades de la llocada, ja no tenen pressa. El període de fort pas d'ocells migradors de primavera va de mitjan març fins a mitjan maig. Els primers migradors post-nupcials arriben a finals de juliol. De l'agost a final d'octubre passen els migradors de llarga distància, que hivernen més enllà del Sàhara i a la vora dels tròpics (oriol, abellerol, oreneta de ribera, cotxa cua-roja...), i quan encara no han acabat de passar aquests, arriben els que hivernaran a les nostres terres.

Com hem vist la velocitat de vol sol ser elevada, l'altura de vol també, entre 900 i 1500 metres. Els ocells petits migren de nit i s'alimenten de dia per evitar els predadors. Els ocells grans com les cigonyes, les àguiles o les grues, migren de dia i dormen de nit. Els ànecs i altres espècies ho fan de dia i de nit.

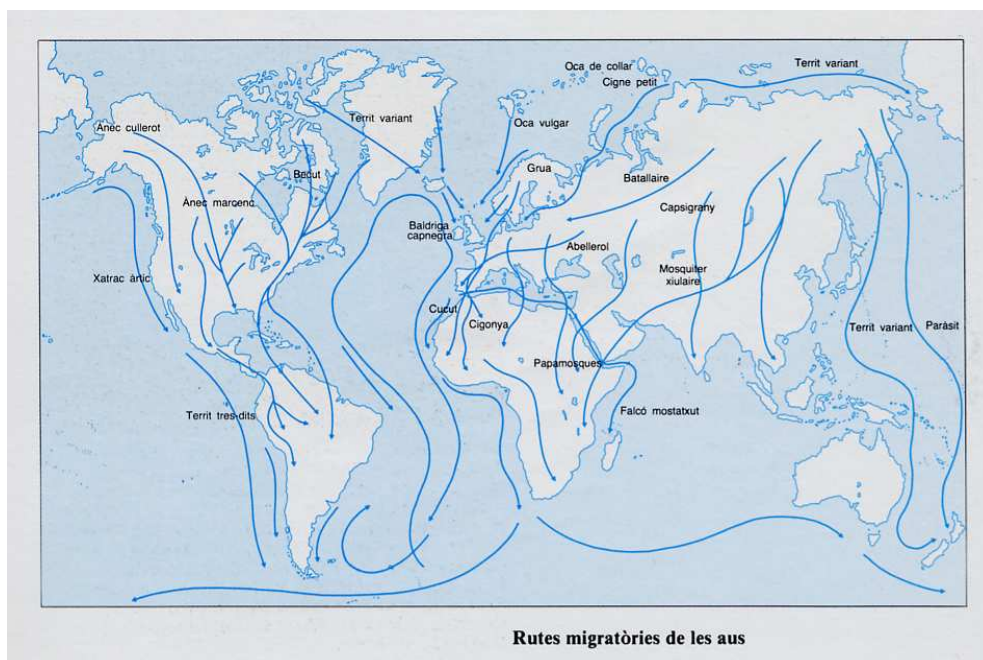


Fig.3: Mapa mundial de rutes migratòries.



## L'anellament

L'anellament científic d'ocells és un mètode d'estudi basat en el marcatge individual de les aus. Qualsevol registre d'un ocell anellat, ja sigui a través de la seva recaptura i posterior alliberament, o bé per la seva recuperació final un cop mort, ens oferirà una gran quantitat d'informació sobre la seva biologia, especialment pel que fa als seus desplaçaments.

Traçant les línies de vol definides pels parells de dades anellament-recuperació, és possible definir les rutes migratòries de les diferents espècies d'ocells, així com les seves àrees de descans, oferint-nos així una informació molt valuosa per a la planificació de sistemes integrats d'espais protegits per a les aus.

Una altra informació derivada de les recuperacions i controls inclou paràmetres poblacionals (taxa de supervivència, èxit reproductor, etc...) que poden resultar essencials per entendre determinats canvis en les poblacions dels ocells.



## La qualitat ambiental, la biodiversitat i els ocells

L'any 1972 els representants de 113 nacions es reuniren a Estocolm per fer la Conferència sobre el Medi Ambient Humà en la qual, per primera vegada, es tractava el medi ambient globalment. Dues dècades després, a Rio de Janeiro, a la Cimera de la Terra, els diferents països ja s'havien adonat que no era, ni és, possible gaudir d'una societat o d'una economia sana en un món on encara hi ha tanta pobresa i una degradació ambiental en augment. També s'havien adonat que el desenvolupament econòmic no podia aturar-se però que havia de canviar el sentit amb que ho feia. El desenvolupament econòmic no es pot fer augmentant la destrucció del medi. Hem d'emprendre camins de desenvolupament i estils de vida sostenibles, i això tant afecta al pagès, al ramader, a les sales de juntes de les gran empreses, als petits comerços, al pressupost autonòmic o municipal o a la vida diària de cadascun de nosaltres.

A Rio de Janeiro es fixaren les bases per redreçar el camí. En sortiren cinc documents. Ara el que ens interessa és l'anomenada Convenció sobre la Diversitat Biològica. Aquest document demana que els països prenguin mesures i mitjans per conservar la varietat d'espècies vives i assegurar que els beneficis derivats del seu ús siguin repartits equitativament.

Entenem per biodiversitat la varietat d'éssers vius (plantes, animals, i altres éssers vius) del Planeta, o d'una part del Planeta. Sabem que hi ha una gran varietat d'éssers vius. Cadascun d'ells té la seva funció i tots són indispensables per a l'ecosistema en el qual es troben i globalment per mantenir l'equilibri de la natura.



Grups	Nº d'espècies conegudes	Nº d'espècies que se suposa que hi ha
Ocells	9 040	9 225
Peixos	19 056	21 000
Mamífers, amfibis i rèptils	14 484	15 210
Plantes	322 311	480 000
Insectes	751 000	30 000 000
Altres invertebrats i microorganismes	276 594	3 000 000
<b>Total</b>	<b>1 392 485</b>	<b>33 525 435</b>

Taula 1: Nombre d'espècies del Planeta. Dades del Centre UNESCO de Catalunya, *Tots. Quaderns d'educació ambiental*, núm. 1.

Les espècies però no es reparteixen uniformement pel Planeta. No hi ha les mateixes espècies a tot arreu. Els ecosistemes tenen una diversitat que els caracteritza. Els canvis que experimenten els ecosistemes fan que els éssers vius s'hagin d'adaptar a la nova situació. Sovint l'adaptació no és possible, la qual cosa provoca la desaparició d'espècies. La pèrdua de biodiversitat provoca desequilibris que a la llarga condueixen a canvis globals en el Planeta.

Grup	Nombre d'espècies
Peixos	584
Amfibis	18
Rèptils	39
Ocells	383
Mamífers	101
<b>Total vertebrats</b>	<b>1 125</b>
Plantes superiors	3 580

Taula 2: Nombre d'espècies dels Països Catalans. Dades segons *la Història Natural dels Països Catalans* i *la Flora Manual dels Països Catalans*.

Catalunya ocupa un petit espai del Planeta però, degut al seu relleu força abrupte, l'altitud mitjana és de 700 m, molt superior als 660 m de l'Estat Espanyol o als 342 m de l'Estat Francès, disposa d'ecosistemes molt variats el que fa que hi visquin moltes plantes i animals. Per saber si estem actuant correctament hem de partir del coneixement de les espècies que tenim i amb quina abundor relativa, quant individus hi ha de cada espècie. Després caldrà veure com evolucionen les dades. De nosaltres i de les activitats que desenvolupem depèn que el nombre d'espècies minvi o augmenti. L'augment no sempre però serà indicador d'anar pel bon camí. L'augment d'espècies com les garses, les gavines o els coloms són indicadors del grau creixent d'expansió de les deixalles orgàniques que, repartides arreu, són aprofitades per l'alimentació d'aquestes espècies.



## Observar els ocells identificar-los

A Europa tenim prop de 500 espècies d'ocells. D'entrada és difícil conèixer-les totes, però fins i tot la persona més inexperta sap diferenciar un ànec, una oca, una àguila, una garsa o un pardal, tot i que ignora que hi ha sis espècies de pardal o una cinquantena d'àguiles.

Identificar un ocell és saber a quina espècie correspon l'exemplar que estem observant. Com passa amb la major part dels animals, l'observació és fa difícil. Voldríem que l'animal restés sense moure's, el temps suficient, per poder-ne copsar totes i cadascuna de les seves característiques. Això no és possible i diferencia clarament el treball naturalístic del zoòleg del que fa el botànic.

Els punts de referència per a la identificació dels ocells són: la mida i la forma (cos, cap, bec, ales, cua, potes i plomatge), els colors, el moviment, el cant, el comportament, l'hàbitat i la zona geogràfica.

La mida es pren des de l'extrem del bec al de la cua. És habitual però que es doni una altra espècie coneguda com a referència -un pardal, un colom, etc. Hi ha ocells molt menuts com l'ull de bou o cargolet (9.5 cm) o el bruel i el reietó (9 cm) o molt grans com el bernat pescaire (91 cm) o la cigonya blanca (101 cm). Pel que fa a la forma cal fixar-se en les seves diferents parts. El cos pot ser rodanxó com el del pit-roig o estilitzat com el de les cueretes. Els becs depenen de la seva nutrició, i les ales poden ser esmolades com les de les orenetes o arrodonides com les del mosquiter. La forma de la cua també permet diferenciar-ne com és el cas de les orenetes. També en podem diferenciar si ens fixem en les potes.

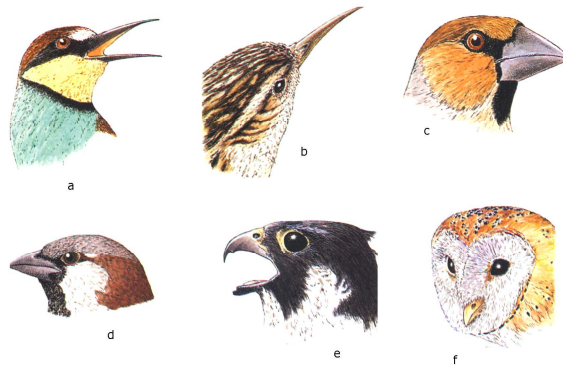


Figura 4: Formes dels becs. a i b) Llarg i punxegut abellerol i raspinell comú (insectívors), c i d) Curt i robust durbec i pardal (granívors), e i f) Potent i corbat xoriguer i òliba (depredadors).

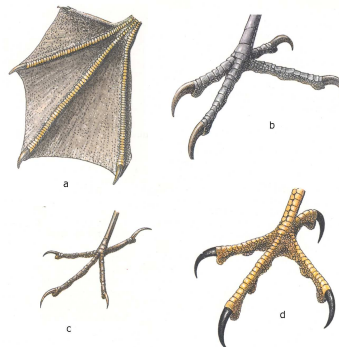


Fig. 5: Formes de les potes. a) palmada per poder nedar ànec coll-verd, b) amb dits robusts i ungles corbades, per fer pinça, per poder-se agafar als troncs picot verd, c) menys robustes però per agafar-se als branquillons com gran part dels moixons pit-roig, fortes i d) amb les ungles corbades i esmolades per subjectar les preses xoriguer.



És molt important distingir els colors dels ocells, però no sempre és fàcil veure'ls. La claror canviant al llarg del dia ens pot fer percebre colors diferents o de vegades la part acolorida no és visible. És important conèixer el nom de les diferents parts de l'animal per reconèixer-les, després, en les descripcions que fan les guies d'identificació. Les principals parts que s'han d'observar són, del cos, en general, les taques i les franges, els colors de la cua, del carpó, de les ales i de la cara, també les franges i les taques. També ens ajuden de vegades el color del bec, dels ulls o de les potes.

Molts ocells donen una figura, en repòs, quan estan aturats en algun indret, característica que permet identificar-los. Altres els identifiquem perquè fan moviments que els són característics. Les cueretes volen en línia recta, puguen i baixen alternativament. Per terra corren ràpidament, com si no gosessin trepitjar-la, amb el cap ben dret i movent la seva llarga cua constantment.

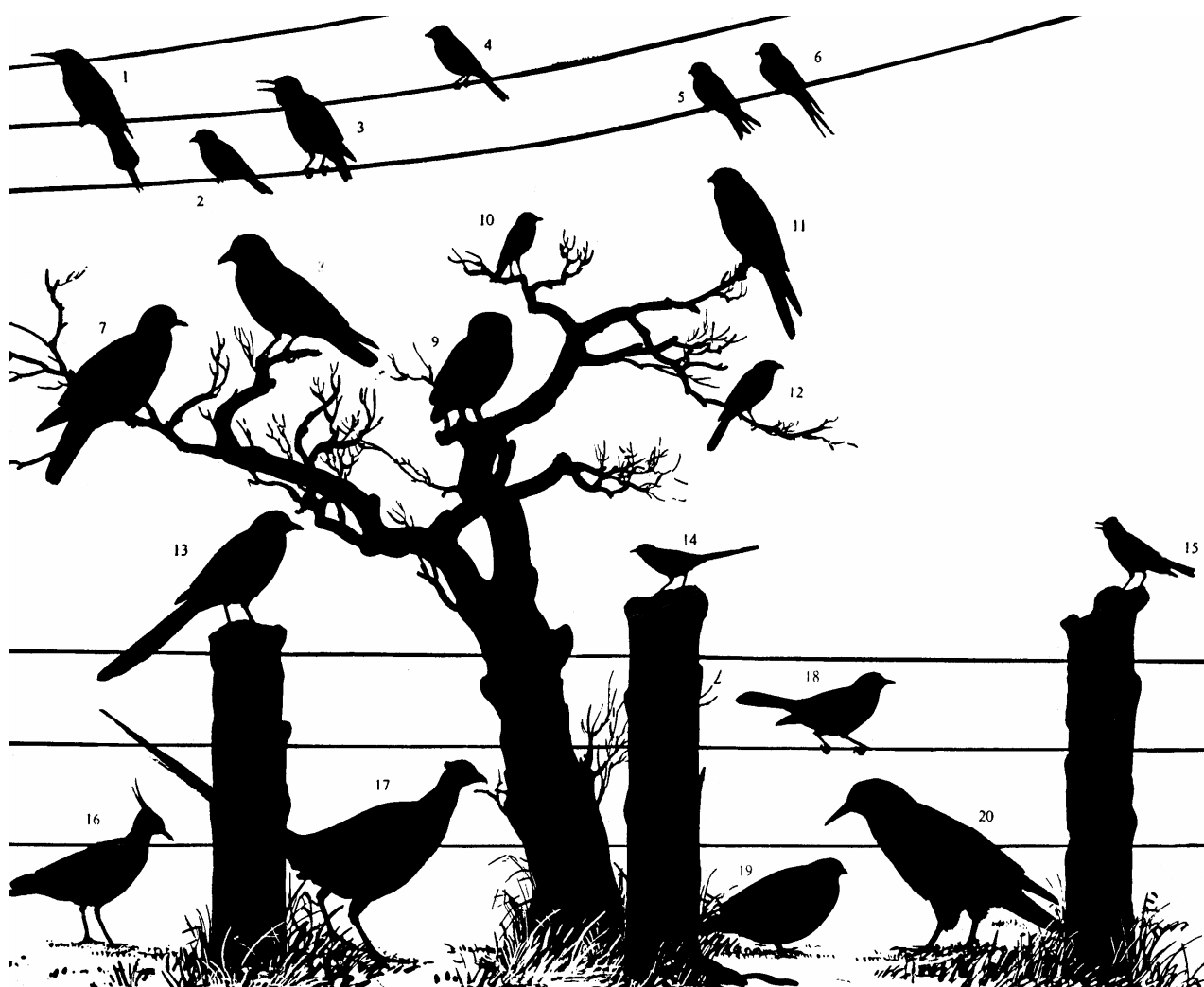


Fig. 6: Siluetes d'ocells aturats. 1) abellerol, 2) pardal, 3) estornell vulgar, 4) pinsà, 5) oreneta cuablanca, 6) oreneta. 7) tudó, 8) gralla, 9) mussol, 10) bitxac rogenic, 11) xoriguer, 12) cuereta blanca 13) garsa, 14) 15) alosa, 16) fredeluga, 17) faisà, 18) merla, 19) perdiu xerra i 20) graula.





Fig. 7: Siluetes d'ocells en vol. 1) falciot, 2) oreneta, 3) oreneta cuablanca, 4) pardal, 5) garsa, 6) cuereta blanca, 7) alosa, 8) estornell vulgar, 9) merla, 10) abellerol, 11) gralla, 12) becut., 13) gavina, 14) perdiu xerra, 15) faisà, 16) mussol, 17) graula, 18) esparver vulgar, 19) xoriguer, 20) fredeluga, 21) becadell comú i 22) becada.



Fig. 8: La franja supraciliar ajuda a diferenciar el bruel del reietó.



Sovint és difícil veure'ls. És llavors que hem de recórrer al seu reconeixement mitjançant el cant o el reclam. Alguns ocells només canten a la primavera i a principis de l'estiu, és una estratègia per atraure la parella. Altres canten per defensar el territori, per mantenir el contacte amb altres ocells o com alarma. Algunes espècies fins i tot es distingeixen millor pel seu cant que pel seu aspecte. A les guies d'identificació d'ocells moltes vegades s'expressen fonèticament les notes dels cants i reclams. És difícil la seva interpretació. També hi ha gravacions amb CD o cassette, però la millor manera d'aprendre'ls és sortint al camp amb algú que els conegui.

Alguns tenen conductes característiques que ens ajuden a reconèixer-los. L'ull de bou aixeca la cua verticalment. El raspinell va amunt i avall, en espiral, per l'escorça dels troncs dels arbres, picotejant insectes amb el seu llarg bec. Els pardals caminen saltironant. El xoriguer detura el seu vol, a l'aire, i fa l'aleta. En entrar al bosc et pot sorprendre el crit d'alarma que llença el gaig. La mallerenga carbonera fa acrobàcies i la podem veure penjada cap per avall i amb la cua enlairada.

Els ocells es desplacen activament i es poden adaptar a situacions molt variades, sobretot a l'època de les migracions. Normalment però tenen un hàbitat preferit per a la nidificació. Els mapes de distribució geogràfica i les indicacions de l'hàbitat en el qual es troben les diferents espècies, que trobem a les Guies de Camp, serveixen per validar les observacions que s'hagin fet. Així i tot de vegades es poden fer observacions d'espècies foranes que, perdudes o arrossegades per les ventades, es desplacen de la seva trajectòria. Sempre però, en cas de dubte, ens quedarà el recurs de posar-nos en contacte amb un expert a qui donarem tots els detalls de l'observació i que s'encarregarà de confirmar la cita amb els grups i associacions d'ornitòlegs de la zona. Normalment la confirmació es dona quan l'observació s'ha realitzat per dos o més observadors. De vegades hi ha citacions que es confirmen amb el pas del temps.



## Ocells presents a Cardedeu v2.0

Fenologia		Frequència	
P	Present tot l'any	M	Molt freqüent
E	Estival	B	Bastant freqüent
H	Hivernant	P	Poc freqüent
M	Únicament migrant	O	Ocasional

Nom comú (català/castellà)		Nom científic	Fenologia	Presència
Abellerol	Abejaruco	<i>Merops apiaster</i>	E	B
Agró roig	Garza imperial	<i>Ardea purpurea</i>	E	O
Àguila marcenca	Àguila culebrera	<i>Circaetus gallicus</i>	E	P*
Aligot comú	Ratonero común	<i>Buteo buteo</i>	P	P
Alosa vulgar	Alondra común	<i>Alauda arvensis</i>	P	B
Ànec coll-verd	Ànade real	<i>Anas platyrhynchos</i>	P	B
Astor	Azor	<i>Accipiter gentilis</i>	P	P*
Ballester	Vencejo real	<i>Tachymarptis melba</i>	E	P
Becada	Chocha perdiz	<i>Scolopax rusticola</i>	P	P
Becadell comú	Agachadiza común	<i>Gallinago gallinago</i>	H	P
Bernat pescaire	Garza real	<i>Ardea cinerea</i>	P	O
Bitxac comú	Tarabilla común	<i>Saxicola torquata</i>	P	M
Bitxac rogenc	Tarabilla norteña	<i>Saxicola rubetra</i>	E	P*
Blauet	Martín pescador	<i>Alcedo atthis</i>	P	P
Bosqueta vulgar	Zarcero común	<i>Hippolais polyglotta</i>	E	B
Botxí	Alcaudón real	<i>Lanius meridionalis</i>	H	P
Bruel	Reyezuelo	<i>Regulus ignicapillus</i>	P	B
Cadenera	Jilguero	<i>Carduelis carduelis</i>	P	M
Capsigrany	Alcaudón común	<i>Lanius senator</i>	E	B
Cargolet	Chochín	<i>Troglodytes troglodytes</i>	P	M
Cigonya blanca	Cigüeña común	<i>Ciconia ciconia</i>	M	O
Cogullada vulgar	Cogujada común	<i>Galerida cristata</i>	P	B
Còlit gris	Collalba gris	<i>Oenanthe oenanthe</i>	E	P
Colltort*	Torcecuello	<i>Jynx torquilla</i>	E	O
Colom roquer	Paloma bravía	<i>Columba livia</i>	P	O
Corb	Cuervo	<i>Corvus corax</i>	P	P
Cotoliu*	Totovía	<i>Lullula arborea</i>	P	O
Cotorra de Kramer	Cotorra de Kramer	<i>Psittacula krameri</i>	P	P
Cotorreta gris	Cotorrita gris	<i>Myiopsitta monachus</i>	P	M
Cotxa cua-roja	Colirrojo real	<i>Phoenicurus phoenicurus</i>	M	O
Cotxa fumada	Colirrojo tizón	<i>Phoenicurus achrurus</i>	P	M
Cruixidell	Triguero	<i>Miliaria calandra</i>	P	B
Cucut	Cuco	<i>Cuculus canorus</i>	E	M
Cuereta blanca	Lavandera blanca	<i>Motacilla alba</i>	P	M



Cuereta groga	Lavandera boyera	<i>Motacilla flava</i>	E	O
Cuereta torrentera	Lavandera cascadeña	<i>Motacilla cinerea</i>	P	P
Durbec	Picogordo	<i>Coccothraustes coccothraustes</i>	H	O*
Nom comú (català/castellà)		Nom científic	Fenologia	Presència
Enganyapastors	Chotacabras gris	<i>Caprimulgus europaeus</i>	E	B
Esparver vulgar	Gavilán	<i>Accipiter nisus</i>	P	B
Esplugabous	Garcilla bueyera	<i>Bubulcus ibis</i>	P	P
Estornell negre	Estornino negro	<i>Sturnus unicolor</i>	P	P
Estornell vulgar	Estornino pinto	<i>Sturnus vulgaris</i>	P	B
Faisà	Faisán vulgar	<i>Phasianus colchicus</i>	P introduït	O*
Falciot negre	Vencejo común	<i>Apus apus</i>	E	M
Falcó pelegrí	Halcón común	<i>Falco peregrinus</i>	P	P
Falcó vesper	Halcón abejero	<i>Pernis apivorus</i>	M	P
Fredeluga	Avefria	<i>Vanellus vanellus</i>	H	P
Gafarró	Verdecillo	<i>Serinus serinus</i>	P	M
Gaig	Arrendajo	<i>Garrulus glandarius</i>	P	M
Gamarús	Cárabo	<i>Strix aluco</i>	P	M*
Garsa	Urraca	<i>Pica pica</i>	P	M
Gavià argentat	Gaviota argentea	<i>Larus argentatus</i>	P	P
Gavina vulgar	Gaviota reidora o común	<i>Larus ridibundus</i>	P	P
Gratapalles	Escribano soteño	<i>Emberiza cirlus</i>	P	B
Griva	Zorzal charlo	<i>Turdus viscivorus</i>	P	B
Guatlla	Codorniz	<i>Coturnix coturnix</i>	E	P*
Lluer	Lúgano	<i>Carduelis spinus</i>	H	P
Mallerenga blava	Herrerillo común	<i>Parus caeruleus</i>	P	M
Mallerenga carbonera	Carbonero común	<i>Parus major</i>	P	M
Mallerenga cuallarga	Mito	<i>Aegithalos caudatus</i>	P	M
Mallerenga emplomallada	Herrerillo capuchino	<i>Parus cristatus</i>	P	B
Mallerenga petita	Carbonero garrapinos	<i>Parus ater</i>	P	B
Mastegatxex	Papamoscas cerrojillo	<i>Ficedula hypoleuca</i>	E	P
Merla	Mirlo común	<i>Turdus merula</i>	P	M
Milà reial	Milano real	<i>Milvus milvus</i>	P	O
Mosquiter comú				
Mosquiter comú (o groc petit)	Mosquitero común	<i>Phylloscopus collybita</i>	P	M
Mosquiter de passa (o groc gros)	Mosquitero musical	<i>Phylloscopus trochilus</i>	M	B
Mosquiter pà·lid	Mosquitero papialbo	<i>Phylloscopus bonelli</i>	E	P
Mussol comú	Mochuelo	<i>Athene noctua</i>	P	B*
Oca vulgar	Ánsar común	<i>Anser anser</i>	H	O
Òliba	Lechuza	<i>Tyto alba</i>	P	P
Oreneta cuablanca	Avión común	<i>Delichon urbica</i>	E	M
Oreneta de ribera	Avión zapador	<i>Riparia riparia</i>	E	O
Oreneta vulgar	Golondrina	<i>Hirundo rustica</i>	E	M
Oriol	Oropéndola	<i>Oriolus oriolus</i>	E	B



Papamosques gris	Papamoscas gris	<i>Muscicapa striata</i>	E	P
Pardal comú	Gorrión comú	<i>Passer domesticus</i>	P	M
Pardal de bardissa	Acentor común	<i>Prunella modularis</i>	P	B
Pardal xarrec	Gorrión molinero	<i>Passer montanus</i>	P	B
Passerell comú	Pardillo común	<i>Acanthis cannabina</i>	P	B
Perdiu roja	Perdiz común	<i>Alectoris rufa</i>	P	B
Pica-soques blau*	Trepador azul	<i>Sitta europea</i>	P	O
Picot garser gros	Pico picapinos	<i>Dendrocopus major</i>	P	P
Nom comú (català/castellà)		Nom científic	Fenologia	Presència
Picot verd	Pito real	<i>Picus viridis</i>	P	B
Pinsà comú	Pinzón vulgar	<i>Fringilla coelebs</i>	P	B*
Pinsà mec	Pinzón real	<i>Fringilla montifringilla</i>	H	O
Pit-roig	Petirrojo	<i>Erithacus rubecula</i>	P	M
Piula dels arbres	Bisbita arbóreo	<i>Anthus trivialis</i>	M	P
Polla d'aigua	Polla de agua	<i>Gallinula chloropus</i>	P	P
Puput	Abubilla	<i>Upupa epops</i>	E	M
Raspinell comú	Agateador común	<i>Certhia brachydactyla</i>	P	M
Reietó	Reyezuelo	<i>Regulus regulus</i>	H	P
Roquerol	Avión roquero	<i>Ptyonoprogne rupestris</i>	P	B
Rossinyol	Ruiseñor	<i>Luscinia megarhynchos</i>	E	M
Rossinyol bord	Ruiseñor bastardo	<i>Cettia cetti</i>	P	B
Siboc	Chotacabras pardo	<i>Caprimulgus ruficollis</i>	E	O*
Tallareta cuallarga	Curruca rabilarga	<i>Sylvia undata</i>	P	P
Tallareta vulgar	Curruca zarcera	<i>Sylvia communis</i>	E	B*
Tallarol capnegre	Curruca cabecinegra	<i>Sylvia melanocephala</i>	P	M
Tallarol de casquet	Curruca capiroxada	<i>Sylvia atricapilla</i>	P	M
Tallarol de garriga*	Curruca carrasqueña	<i>Sylvia cantillans</i>	E	P
Tallarol gros	Curruca mosquitera	<i>Sylvia borin</i>	M	P
Titella	Bisbita común	<i>Anthus pratensis</i>	H	B
Tord ala-roig	Zorzal alirrojo	<i>Turdus iliacus</i>	H	O
Tord comú	Zorzal común	<i>Turdus philomelos</i>	P	M
Tórtora	Tórtola	<i>Streptopelia turtur</i>	E	P
Tórtora turca	Tórtola turca	<i>Streptopelia decaocto</i>	P	O
Trist	Buitrón	<i>Cisticola juncidis</i>	P	B
Tudó	Paloma torcaz	<i>Columba palumbus</i>	P	M
Verdum	Verderón común	<i>Carduelis chloris</i>	P	B
Xixella	Paloma zurita	<i>Columba oenas</i>	E	O
Xoriguer gros	Cernícalo vulgar	<i>Falco tinunculus</i>	P	M
Xot	Autillo	<i>Otus scops</i>	E	P*